

[Dahlgaard.]

telse ikke har fattet alvoren i de advarsler, som perspektivredegørelsen og i øvrigt talrige andre sagkyndige redegørelser er udtryk for. Boligministerens forslag, som de foreligger her i dag som helhed, har ingen som helst rimelig forbindelse med realiteterne i vore aktuelle samfundsøkonomiske problemstillinger.

Det radikale venstres holdning over for dette forslag om at vende tilbage til rentelåneordningen, således som det er foreslået, er, at vi ønsker at vurdere det og få det behandlet i sammenhæng med den fremtidige boligpolitik, den, der skal gælde efter 1974. Der er flere grunde til, at vi indtager den holdning.

For det første har vi den vurdering af situationen, at det alligevel ikke er muligt inden for rammerne af den hidtidige boligpolitiks principper så at sige at købe sig ud af de vanskeligheder, vi står i og over for på boligmarkedet. Disse vanskeligheder kan kun besværges ved udformningen af en principielt ny boligpolitik.

For det andet finder vi, at forslaget virker foregribende i forhold til de forestående forberedelser og forhandlinger om fremtidens boligpolitik. Vi er bange for, at det fastlåser os til at køre videre stort set i det hidtidige spor, og vi har en lille svag mistanke om, at det måske også er et af motiverne bag dette forslag.

For det tredje har vi den opfattelse, at fristerne for udformningen af den fremtidige boligpolitik er kortere, end boligministeren — så vidt jeg har forstået — er indstillet på. Er der mon virkelig nogen her i det høje ting, der for alvor forestiller sig, at bolig- og byggebranchen kan holde til først om 2-3 år at få klarhed over den fremtidige langsigtede boligpolitik?

Det radikale venstre ønsker derfor, at der meget hurtigt kommer gang i arbejdet og samarbejdet om den fremtidige boligpolitik, og her er det, som jeg indledningsvis har været inde på, meget vigtigt, at der stiles mod fælles resultater, resultater, der kan give befolkningen tillid til, at den boligpolitik, der bliver resultatet, kan holde både i kraft af sit saglige indhold og i kraft af bred politisk opbakning. En boligpolitik, bag hvilken der f. eks. alene står socialdemokra-

tiet og socialistisk folkeparti, vil ikke kunne give befolkningen denne tillid. Boligministerens fornemste politiske opgave må være at skabe forudsætninger for et tillidsfuldt samarbejde om udformningen af den fremtidige boligpolitik, og det skal erkendes, at det vil ikke være let.

Fra radikal side skal vi imidlertid ikke vanskeliggøre denne opgave. Det er klart, at vi ønsker arbejdet tilrettelagt på en sådan måde, at vore principielle boligpolitiske synspunkter får en naturlig plads i overvejelserne, og derfor må jeg på nuværende tidspunkt tage anstand — det er ikke det samme som afstand — på ministerens tanker om, hvordan det praktiske samarbejde om den fremtidige boligpolitik kan lægges til rette. Vi ønsker at drøfte spørgsmålet om denne tilrettelæggelse med ministeren i boligudvalget.

Det radikale venstre har i den senere tid indgående beskæftiget sig med problemerne omkring den fremtidige boligpolitik. Den må tilrettelægges ud fra såvel familiepoltiske, miljøpolitiske, socialpolitiske som samfundsøkonomiske overvejelser — det sidste finder jeg især grund til at understrege. Boligpolitikken har væsentlig og til dels dominerende betydning i alle de nævnte henseender.

Det radikale venstre finder det nødvendigt, at der tilvejebringes forudsætninger for, at prisforholdene på boligmarkedet kommer til at afspejle forskellene i boligstørrelse, kvalitet, udstyr og beliggenhed; kun derved kan det uværdige og ungdomsfjendske boliglotteri afskaffes. Kun derved kan der tilvejebringes den mobilitet på boligmarkedet, som i sig selv medvirker til at løse vore boligproblemer.

Overgangen til sådanne friere markedsforhold må gennemføres på en måde, der ikke kuldkaster det grundlag, hvorpå de enkelte familier hidtil har baseret deres økonomi i tillid til den gældende lovgivning. Der må også skabes sikkerhed for, at der ikke opstår urimelige fortjenester i forbindelse med normaliseringsprocessen. Der må føres en social boligpolitik, der letter familiernes boligudgifter ved støtte efter objektive kriterier, først og fremmest familiestørrelse og husstandsindkomst. Derimod bør en således ændret boligsikringsordning, når boligmar-